

A Marià Villangómez

per Antònia Vicens

Fa cinc anys que vaig anar a Eivissa per participar en unencontre d'escriptors organitzat per l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. Un dels actes estava dedicat a Marià Villangómez. Els densos mots del poeta. La seva vida d'home abocat al precipici del seu paisatge interior.

Dir Marià Villangómez és dir Illa. El somni de la mar.

Guiats pel seu germà vàrem passar per davant la casa, ara mig engrunada, on va néixer el poeta, a Dalt Vila. I vàrem passejar *pels graons de les cases on refreda la calç*¹, els carrers pels quals havia transcorregut la seva infància i la seva joventut; el territori de les seves paraules, dels seus amors.

El seu germà ens va contar que Marià Villangómez ja feia molt temps que havia deixat les incomoditats de la casa pairal, i la feixuguesa d'uns camins que se li feien abruptes, i es va refugiar, o va cercar una mena d'anonimat, en un pis d'una finca de construcció moderna, a l'eixample de la ciutat.

Marià Villangómez, amb els seus vuitanta anys acabats d'estrenar, seia en una butaca, abrigat, baldament fos un dia de maig calorós. Ens esperava, l'expressió complaguda, però es veia clarament que els ulls li pesaven de somni, de terra. *Un dolç excés*², d'emoció, com diria ell, li va provocar una lleu tremolor a la pell. Va fer obrir la finestra i un sol dreturer va envair la sala i vàrem poder admirar els quadres de pintors amics seus que omplien les parets i li feien companyia.

Va voler saber notícies dels poetes mallorquins, dels més joves, però sobretot d'aquells que com ell ja només sortien a navegar en companyia de les parques. La seva veu estones era aigua molt clara, altres estones era memòria espessa. Però els seus ulls no enganyaven, tan plens d'imatges. Era com si ens digués: *Tot torna a ser davant els meus ulls obstinats, on l'amor se m'aboca més amarg cada dia (...) Tot torna a ser davant meu com altres vegades...*³

Entrada la nit, el grup musical UC va cantar al poeta. Mentrestant ell, Marià Villangómez, sol, a casa seva, s'havia abandonat a les seves quimeres.

D'ençà d'uns mesos, el poeta, entregat definitivament a la seva terra, viu més que mai en els records de tots nosaltres. Instal·lat en un turó molt alt de la nostra història literària. ■

1 Del poema "Impressió d'Eivissa al sol post".

2 Del poema "Presència".

3 Del poema "Dolor".